

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tel; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Strenge Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voer kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Geneveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

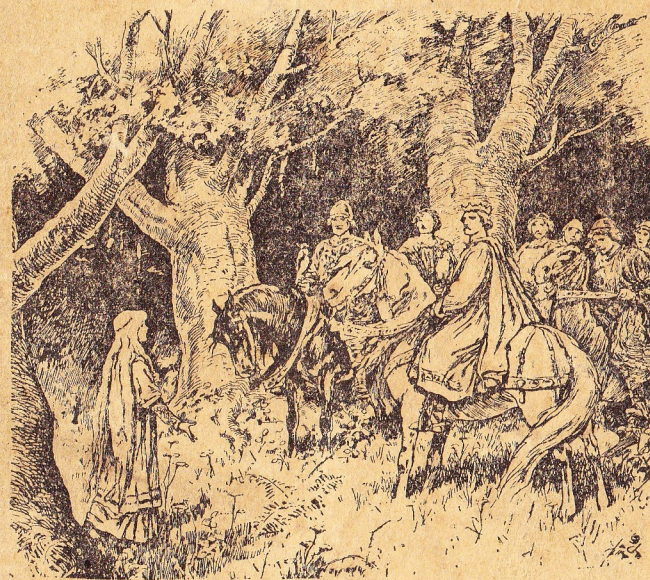
Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS

Nr. 278.

Robin Hood en zijn Boschkerels

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Nr. 278.

A. HANS

Robin Hood

en zijn Boschkerels

Zes honderd jaar geleden was het Engelsche volk niet gelukkig, want het werd verdrukt door Willem van Normandië, een vorst, uit Frankrijk overgekomen, en die zijn Normandische edelen beloofde met de goederen van Engelschen. Ook had hij veel hoeven laten verwoesten en akkers vernielen, om al dat land te beplanten met struikgewas en boomen, en zoo een groot jachtgebied te verkrijgen.

De Engelschen hadden meermalen gepoogd hun vrijheid terug te winnen, maar dit was niet gelukt en Willem, de veroveraar, zooals hij genaamd werd, nam dan vreeselijke wraak.

In het bosch van Sher, bij Nottingham waren veel mannen, die zich niet aan de Normandiërs wilden onderwerpen. Liever leefden ze als bannelingen in het groote woud. Ze vormden er een bende, en hun hoofdman was Robin Hood, die vroeger op een kasteel had gewoond. Maar zijn vader was valsch van verraad beschuldigd en gedood door de Normandiërs en zijn moeder stierf toen van verdriet. Een Normandiër woonde nu op 't kasteel. En Robin verkoos in het bosch te verblijven boven de gunsten te vragen der overweldigers. Ook zijn vrouw, Marian, was een edelmansdochter.

De bannelingen droegen groene kleedij, waar-

door ze tusschen de boomen minder zichtbaar waren.

Ze hielden dikwijls Normandische heeren aan en ontnamen dezen dan 't geld, waarvan ze zelf leefden en ook meedeelden aan armen.

Zoo waren toen de tijden.

Te Nottingham, de naburige stad, woonde de schout, die voor de orde in de gansche streek moest zorgen. En hij kreeg klacht op klacht van de Normandische heeren, over de bende van Robin Hood. De schout sliep er haast niet meer van. Hij werd door de meeste burgers van zijn stad veracht, want hij was een Engelschman, die de vreemde meesters vleide en ze naar de oogen zag. Voor hen trad hij streng op jegens zijn eigen volk. Had een boer een haas of konijn gevangen op het door Normandiërs gestolen gebied, dan liet de schout den ongelukkige de ooren afsnijden en het was meermalen gebeurd, dat hij een armen stumper aan een boom liet hangen voor het dooden van een hert. Hij dwong wroeters de zware belastingen te betalen voor den vreemden koning. En hij beboette burgers, die de kleedij, de taal en de gewoonten van de vreemdelingen niet wilden aannemen.

De schout maakte zich zelf ook rijk. Hij perste burgers en boeren geld af, dreef oneerlijken handel en gaf in zijn woning eetmalen, waar hij veel

aan verdiende, daar ieder, die hem nu en dan noodig had, zich verplicht gevoelde er verteer te maken.

Zoo ging het daar in 't Noorden van Engeland. En de koning, Willem de Veroveraar, bemoeide er zich niet met zijn volk. Hij woonde te Londen, in 't Zuiden, en had zelf veel last met zijn zonen, die tegen hem opstonden.

Robin Hood wist natuurlijk wel, dat de schout van Nottingham een geweldigen hekel aan hem had. En hij besloot den Judas van zijn volk nog wat belachelijker te maken.

— Ik ga vandaag eens naar de stad, zei hij op zekeren morgen tot Marian, zijn goede, jonge vrouw, die zich vooral bezig hield met het verplegen van zieken en het onderwijs van kinderen der bannelingen, waarbij ze geholpen werd door een pater, vader Tuck, die voor deze Boscherels de geestelijke was.

— Wat moet ge te Nottingham doen? vroeg Marian.

— Dat weet ik zelf nog niet. Maar de schout dient weer eens te ondervinden, dat de groene mannen van het Sherbosch nog altijd vroolijk zijn.

— O, Robin, wees toch voorzichtig!

— Ja, ja, lieve... Maak u niet ongerust...

— 'k Zou uit Nottingham weg blijven. Als de schout u kan grijpen, doecht hij u.

— Ik zal me niet laten grijpen.

En wat later begaf Robin zich geheel alleen op weg. Als naar gewoonte had hij door kunstmiddeltjes zijn gezicht veranderd.

Een eind van de stad haalde hij een haveloos gekleeden beenhouwer in, die op een mager scharminkel van een paard zat, en twee manden met schapenvleesch meevoerde, om het in de stad te verkoopen.

— Wel, vriend, op weg naar Nottingham? vroeg Robin Hood.

— Ja, man... mijn kostje verdienen, hé? antwoordde de beenhouwer. Veel sjouwen voor een mager winstje...

— Luister... ik heb nu eens een gekken inval.. Hoeveel is uw vleesch waard? En wat vraagt ge voor uw paard?

— Zoudt gij alles samen willen koopen?

— Ja, en de manden ook...

— Maar waarom?

— Ik wil ook eens voor beenhouwer spelen!

— Een raar gedacht...

De man noemde een prijs.

— Top! zei Robin Hood. En als ik nog vijf schellingen meer geef, krijg ik dan uw mantel en hoed toe?

— Mij best...

De beenhouwer dacht dat Robin niet wel bij het hoofd was, maar toen hij klinkende munt

ontving, was hij zeer tevreden over de zaak.

Robin klom op het mager paard en in de beste stemming reed hij naar Nottingham, waar het vandaag markt was.

Straatjongens lachten hem uit.

— Hei, baasje, willen wij uw paard vast houden. Anders zakt het nog door zijn pooten eer het op de markt is! riep er een.

Een ander trok het dier aan zijn staart, zoodat het bleef stil staan, maar plots keerde Robin zich om en gaf den bengel zulk een oorveeg dat hij verschrikt weg holde.

Robin huurde een kraampje, waarvoor hij ook al veel geld moest geven aan een dienaar van den schout.

— Menschen, hier is heerlijk vleesch en het kost toch zeer weinig! schreeuwde Robin Hood.

Hij noemde den prijs, die meer dan de helft lager was dan van de andere vleeschhouwers.

— Dat is zeker bedorven rommel? vroeg een vrouw.

— Als ge dat denkt, mensch, ga dan maar elders. Ik heb het me nu in 't hoofd gezet, dat veel arme lieden vandaag ook eens zullen smullen!

En Robin sloeg den prijs nog af. Men keurde het vleesch, dat inderdaad van de beste hoeda-

nigheid was. En nu verdrongen de koopers elkaar.

De andere beenhouwers kwamen eens hooren en zien.

— Is die vent gek? vroegen ze. Hij verkoopt met groot verlies.

— Of hij heeft dat vleesch gestolen!

— Neen, dat is zoo'n Normandische jonker, die grappen uithaalt, meende een ander. Hij zal zeker 't erfdeel van zijn vader verspillen. Er zijn van die losbollen.

— Erfdeel gestolen van de Engelschen, fluisterde er een.

— Zeg dat maar niet te luid!

Robin was spoedig uitverkocht.

't Was de gewoonte, dat de beenhouwers na 't einde der markt samen noenmaalden in de eetzaal van den schout. Robin Hood ging ook mee.

— Vandaag trakteer ik u allen! zei hij tot de vleeschhouwers.

— Ja, ja, dat is een Normandische jonker, die zijn geld door deuren en vensters gooit, oordeelde men.

De schout hoorde van den zonderling en kwam eens kijken. Hij had niet 't minste vermoeden, dat Robin Hood in zijn huis vertoefde. Dadelijk was hij belust op voordeel. Hij noodigde Robin uit naast hem te komen zitten en

bood hem een beker wijn aan, van de slechte soort, die hij duur liet betalen.

— Ik heb gehoord, dat gij zoo goedkoop aller best vleesch hebt verkocht, zei de schout.

— Oeh ja... ik heb groote kudden hoornbeesten hier dichtbij in 't bosch...

— Van waar komt gij?

— Nog verder uit het Noorden.

— En ge wilt die hoornbeesten verkoopen? Wel, misschien kunnen wij zaken doen, zei de schout begeerig, die Robin ook voor een verkwestenden jonker hield.

— Wel, hernam Robin, ik heb geld noodig. En voor drie honderd pond moogt ge zooveel hoornbeesten uitkiezen als ge begeert.

— Is dat gemeend? vroeg de schout haastig.

— Ja, natuurlijk...

— En hoeveel van die dieren zijn er?

— O, een massa... Ik maak me niet moe door ze te tellen. Ze grazen in 't bosch.

— En uw dienaren letten er op?

— Mijn mannen zijn daar...

— Pas op, dat Robin Hood u niet berooft. Hij is een onbeschaamde baanstrooper. 't Is 't best, dat gij u van uw beesten ontdoet, eer hij er mee weg is... Wanneer kan ik met u mee gaan?

— O, dadelijk!

— Ja, want de dagen zijn kort. Ik zal eenige

drijvers mee nemen om de dieren naar de stac te brengen.

In zijn zucht naar winst, dacht de schout aan geen gevaar. Hij riep eenige knechten, en klom te paard. Robin besteeg zijn mager diertje. En ze reden heen. Ze bereikten weldra de bosch-streek.

— Waar zijn de kudden nu? vroeg de schout ongeduldig.

— O, nog wat verder... Hier is het gras zóó dor...

— Weet ge wel, dat uw dieren grazen in de bosschen van den koning, en dat zulks verboden is?

— Ja...

— 't Is 't best, dat ge al uw beesten verkoopt, anders krijgt ge last. Het staat gelijk met diefstal...

— Och, de koning is ver van hier...

— Maar ik moet, als schout, voor zijn belangen zorgen. Nu, ge zijt een Normandisch jonker en dan zie ik wel wat door de vingers. Maar 't mag niet te lang duren... En dus is het voor u een uitkomst uw vee aan mij over te doen!

— O, ge kiest wat ge wilt. Nog even geduld...

En Robin leidde den schout nog verder mee.

— Maar vriend, weet ge wel, dat we dicht komen bij Robin Hood en zijn boschkerels? zei

de schout ongerust. En mijn dienaren zijn een heel eind achter geraakt.

— Nog een boogscheut...

En plots stoof daar door een laan een kudde herten met hun zwierig gewei...

— Kijk, daar zijn mijn beesten! riep Robin uit.

— Maar vriend, dat zijn herten...

— Ja... ik heb u toch niet over koeien gesproken. Zijn het geen gehoornde beesten, zooals ik zei? Ik heb hier ook reebokken.

— Ge houdt me voor den gek... Die dieren behoorren aan den koning.

— Dat beweert hij... Maar er zijn nog veel Engelschen die hem Willem, den Veroveraar, niet als koning willen erkennen.

— Wat praat is dat nu!

— Ik ben de hoofdman van het Sherbosch en beschouw het wild als eigendom van mijn mannen en mij. En geloof me, dat we elken dag heerlijk gebrad hebben zonder ons aan de jachtwetten van de vreemdelingen te storen!

De schout schrok geweldig en keek eerst Robin aan en blikte dan achterwaarts. Waar bleven zijn dienaren?

— Gij zijt Robin Hood? stamelde hij.

— Ja...

— O, doe mij geen kwaad! smeekte de schout die eigenlijk een lafaard was

Hij zonk op de knieën en stak de handen omhoog.

Robin blies op een hoorn, die hij onder zijn mantel droeg. Luid klonk het geschal door het bosch; het was altijd een sein om mannen te roepen.

En deze waren niet ver, want Marian, die ongerust was geworden, had hun verzocht eens naar Robin uit te kijken in de richting der stad.

Daar verschenen ze al in hun groen pak. Ze schoten in een lach toen ze den schout herken- den, die nog angstiger keek.

— Vrienden, zei Robin, deze uitbuiters en vrek, is meegekomen om voor drie honderd pond al de herten van het bosch uit te zoeken.

In korte woorden vertelde de hoofdmans welke grap hij uitgehaald had.

— De schout is nu hier en me dunkt, het ware het beste hem dadelijk aan een hoogen tak te hangen, sprak een der mannen, die zeven voet lang was en toch « kleine John » werd ge- noemd.

— O, genade! huilde de schout. Laat me naar de stad terug keeren en ik zal nooit meer iets tegen u ondernemen. Ik zweer het u...

— Uw eeden zijn waardeloos. Wie zijn eigen volk verraadt, kent geen eer, hernam Robin. Maar kerm zoo niet, bange stumper. Gij zijt als

vriend meegekomen en er zal u geen leed ge- schieden.

— Mag ik dan dadelijk weg?

— Neen, dat niet! Ge zult eenige dagen bij ons logeeren en daarvoor betalen en nog wel op voorhand. In ruil moogt ge trouwens, zooals ik beloofd heb, al de gehoornde beesten uitkiezen, welke ge begeert. Haal uw goud voor den dag.

Bevend legde de schout meer dan drie hon- derd pond neer.

— Dat geven we terug aan lieden die ge afge- zet hebt, hernam Robin Hood.

De knechten waren dichterbij gekomen, maar toen ze de groene mannen zagen, maakten ze vlug rechtsomkeer en holden heen.

De schout werd nu nog dieper in 't bosch ge- leid, waar tenten en hutjes stonden. Het was het kamp van Robin Hood en zijn boschkerels.

Marian kwam uit een houten huisje en blijde zag ze haar man. Ze hoorde het verhaal.

— Doe den schout geen kwaad, sprak ze.

— O, neen... hij eet met ons, zei Robin.

En de schout moest aanzitten, doch tevens hooren, welk een schurk hij was, om vrijheids minnende Engelschen te verdrukken en den vreemdeling te vleien en zoo slaafs te dienen.

Hij kreeg dan een bed van mos. Maar hij sloot dien ganschen nacht geen oog.

Een der mannen, roode Will, kwam hem 's

morgens halen. Eens had de schout dezen Will ter dood veroordeeld. En de jongen zou te Nottingham onthoofd geworden zijn, had Robin hem niet op 't laatste oogenblik bevrijd.

De schout herkende hem en begon te beven als een riet.

— O, uw hoofdman heeft me beloofd mijn leven te sparen, kermde hij, meenend, dat Will hem meeleidde om hem op te hangen.

— Wij zijn niet valsch als gij, die maar aan wraak denkt! snauwde Will.

— Moet ik dan niet sterven?

— Houd uw mond!

Will bracht hem te midden van het kamp, waar een groep mannen stond.

De schout zag Marian, die reeds een zieke vrouw had bezocht.

— O, goede dame, bescherm mij! smeekte hij. Heb medelijden! Ik zweer u, dat ik nooit meer iets tegen uw man zal ondernemen...

— God geve, dat gij tot inkeer komt, want ge maakt veel onschuldige menschen ongelukkig, antwoordde Marian.

— De hoofdman heeft hem zijn leven toegezegd en we moeten woord houden. Maar ik zou zoo goedgehartig niet zijn, beweerde kleine John.

Robin kwam daar met het mager paard dat hij van den beenhouwer had gekocht. Hij had ook den ouden mantel en hing dien den schout om

het lijf. De gevangene werd dan omgekeerd op 't dier gezet, met den rug naar den kop. Men bond hem stevig vast en bevestigde den staart van 't paard aan zijn samengesnoerde handen.

Hij kreeg een muts met belletjes en op zij een houten sabeltje.

— En nu zal hij zoo zijn intrede te Nottingham doen! besliste Robin.

Hij zelf en tal van mannen gingen mee. En stoutmoedig naderden ze de stad. Menschen kwamen toegelopen en lachten. De meesten hadden plezier in het geval, want de schout werd zeer gehaat. En Normandiërs durfden niets doen, want ze vreesden de mannen uit het woud.

Aan de poort bleven Robin Hood en zijn boschkerels achter.

— Bevrijd me! schreeuwde de schout.

Maar de burgers schenen daarin geen zin te hebben. En het paard sukkelde voort.

Normandische heeren kwamen uit hun groote huizen. Eerst schoten ze ook in een lach, maar verachtelijk riepen ze dan:

— En dat is nu 's Konings schout.

De ruiter was vreeselijk beschaamd. Eindelijk verlostte men hem. Woedend liep hij in zijn huis. Hij voer tegen zijn dienaren uit. En dadelijk vergat hij zijn beloften.

— Nu zullen we die schurken gevangen nemen! schreeuwde hij.

Hij riep zijn dienaren bijeen. Het was een sterke groep.

En geen uur later trok de bende naar het bosch.

Plots snorden pijlen aan. De boschkerels waren scherpshutters. Vele mannen tuimelden neer. En men zag geen enkelen aanvaller.

— Tooverij! gilde er een.

Men sloeg op de vlucht en de schout, die te paard zat, en achteraan was gebleven, vloog het snelst van allen.

De smadelijke nederlaag werd te Nottingham bekend en de Normandische heeren zonden een bode naar Londen, om bij den koning te klagen over den schout.

De boschkerels waren weer voor een tijd gerust. Ze hielden nu en dan Normandische reizigers aan. Nooit doodden ze er een, maar ze ont namen hun al hun geld.

— We eischen terug, wat gij van de Engelsen geroofd hebt, zei Robin tot die heeren.

En de boschkerels steunden dan geruïneerde boeren. Zoo waren nu deze tijden van onrust.

En meer en meer klachten werden naar Londen gezonden. 't Leek den koning, of ginds in 't Noorden weer een heel leger opstandelingen was als in de jaren van Heerwaard, die werkelijk ver naar 't Zuiden was doorgedrongen maar door

verraad de nederlaag leed en nu in Vlaanderen als banneling leefde.

De koning zat in de groote zaal, waar hij weer een bode uit het Noorden ontvangen had.

— Ik moet naar ginder, bromde hij. Anders komt er meer en meer moeite. En men zou ook in andere streken oproer maken.

De koning zuchtte; hij had al zooveel last met zijn drie zonen. De oudste, Robert, om zijn kleine beenen « kortbroek » genoemd, wilde baas spelen in Normandië, een streek in Frankrijk en zijn vader had er hem al moeten beoorlogen. De tweede, Roodhaar bijgenaamd, verkwistte veel geld. De derde hield van de kunsten en wetenschappen, maar leverde toch ook spel. En dan had de koning nog moeilijkheden met Normandische heeren, die hem geholpen hadden Engeland te veroveren, en steeds meer goederen eischten.

Neen, gelukkig was Willem, de Veroveraar, niet. Hij vreesde samenzweringen en in de kelders van kasteelen had hij allerlei edelen opgesloten.

Hij besloot nu naar 't Noorden te trekken om dien verwenschten Robin Hood en zijn leger te straffen.

Willem begaf zich, een paar weken later, op weg met zijn troepen. En na een langen tocht kwam hij te Nottingham aan. De schout sprak heftig over de misdaden van Robert Hood.

— We zullen er spoedig een eind aan maken, beloofde de koning.

En na eenige dagen rust trok hij in het Sherbosch. Zijn soldaten werden door alle dreven gezonden. Ze zagen wel eenige hutten en een houten huisje, en bemerkten, dat er hier menschen gewoond hadden, maar ze vonden Robin Hood en zijn bende niet.

— Is dat nu een streek die van oproerlingen wemelt! riep de koning uit.

De schout had zoo fel overdreven.

Robin Hood en zijn vrienden, wel begrijpende dat ze tegen die groote macht niet op konden, hadden zich naar een ander woud begeven.

De koning keerde met zijn troepen naar Nottingham terug.

Zekeren dag wilde hij met zijn gevolg op jacht gaan. Hij achtervolgde zoo gaarne het wild.

De jachtpartij had niet in 't Sherbosch plaats. De koning was echter niet vroolijk. Hij voelde zich somber. Hij vertoefde nu hier in 't Noorden. En wie weet, wat zijn zonen in het Zuiden uitvoerden. De koning was voortdurend ongerust. Hij trad in een eenvoudige herberg en vroeg om bier. Er zaten hier verscheidene vrouwen. Ze wisten niet dat de bezoeker de koning was.

— Zit gij hier te drinken? vroeg Willem.

— Drinken... neen, heer! sprak een der vrou-

wen. Wij schuilen hier... we hebben geen eigen huis meer.

— Hoe komt dat?

— De koning heeft het laten afbranden. Waar

Een herberg uit den ouden tijd.

wij woonden moest het bosch worden om te jagen al had hij acht en zestig groote wouden, naar ik hoorde.

Dat was waar...

— En wij hadden maar één nederig huisje, vervolgde de vrouw. We mochten het niet behouden En we hebben geen stukje land meer om onze oogsten te winnen. Als onze mannen of jongens een haas vangen snijdt de schout van Nottingham hun de ooren af. Ware het niet dat de brave Robin Hood en zijn mannen ons dikwijls hulp boden, dan stierven we van honger.

— Is Robin Hood er dan nog?

— Waar hij nu is weten we niet. Hij is moeten vluchten voor soldaten, zegt men. God geve dat hij spoedig terug keere.

— Maar hij is toch een deugniet! wedervoeer de koning.

— Ja, dat zeggen de heeren, maar ze liegen! vervolgde de vrouw. Al dikwijls heeft Robin Hood de kans gehad Normandische heeren en den schout van Nottingham op te hangen, maar hij heeft nog nooit iemand gedood. Onlangs kwam de schout met soldaten in het Sherbosch om Robin Hood te vangen. Hij en zijn mannen verdedigden zich. Ze schoten hun pijlen af. En de schout vluchtte zonder naar de gewonden om te zien. En Marian, de vrouw van Robin Hood, heeft ze verpleegd. En toen ze genezen waren mochten ze het bosch verlaten. Vraag het hun of Robin Hood een schurk is!

De koning luisterde belangstellend toe. Hij was eigenlijk beschaamd. Nu zag hij slachtoffers van

zijn onrechtvaardige maatregelen. Hij had zoo veel eenvoudige menschen ongelukkig gemaakt. En hij voelde het als een straf, dat nu zijn eigen zonen tegen hem opstonden.

De koning verliet de herberg. Het was alsof hij die vrouwen vreesde. Hij reed met zijn gevolg verder, maar het jagen beviel hem niet.

Plots verscheen in de dreef een beeldschoone, jonge vrouw. Ze geleek wel een koningin, zoo statig en fier.

— Wie kan dat zijn! riep de koning uit. Is er in dit woud dan een prinses verdwaald?

De jonge vrouw trad nader en boog hoffelijk.

— Wie zijt gij en wat verlangt gij? vroeg de koning.

— Ik ben Marian, de vrouw van Robin Hood.

— Wat! riep de koning uit.

De schout had hem Robin Hood afgeschilderd als een lompen vlegel, een ruwen baanstrooper. Maar zijn vrouw leek een vorstin.

— Gij zijt dan een edelmansdochter? hernam de koning.

— Ja, heer, ik ben de dochter van baron Fitzwater... en mijn man is een edelmanszoon en nu zelf de graaf van Huntingdon!

— Robin Hood, een edelmanszoon!

— Ja, heer... Hij weet niet dat ik hier vóór u verschijn, maar ik kom pleiten voor het recht. Uw Normandische heeren hebben ons volk zwaar

verdrukt. De vader van mijn man werd valsch beschuldigd van verraad en ter dood gebracht. Het was een moord, o koning! Een Normandische heer heeft zich op mijn kasteel gevestigd. Is het eervol, een weeze als ik, zoo te berooven? De boeren zijn verjaagd en die nog grond bezitten, worden uitgeperst door den schout van Nottingham, die een oneerlijk, roofzuchtig en valsch man is.

De koning boog het hoofd. Het was of die statige, fiere vrouw hem beschuldigde. Hij had zelf zooveel onrecht gepleegd en zijn Normandiërs meester gelaten.

— Heer, men neemt het mijn man en zijn vrienden kwalijk, dat zij zich niet onderwerpen aan de overheerschers. Is het dan niet laf de gunsten te vragen van hen, die verdrukken? Verdient Robin Hood niet geprezen te worden, omdat hij liever het harde leven deelt van nederige landlieden? Maar het is laster dat hij wreed is. O, koning, hij had u heden al tien maal kunnen neerschieten met een pijl en hij mist nooit zijn doel.

— Is hij dan in dit bosch?

— Ja, heer! Maar gij behoeft niet te vreezen. Mijn man kan wel een eerlijken strijd aangaan, maar hij is geen moordenaar.

De koning ontroerde door deze mededeelingen. 't Was of die vrouw nog meer zijn geweten wakker schudde.

— Maar laat haar niet toe zoo te spreken, fluisterde een der hovelingen

— Zwijg! snauwde de vorst.

En zich tot Marian wendende vroeg hij:

— Vrouwe, kan ik Robin Hood spreken? Ik beloof hem vrij geleide.

— Ik zal het hem vragen hier te komen.

— Er zal hem geen leed geschieden.

— O, ik vertrouw op het koninklijke woord. Waar wilt gij mijn man ontmoeten?

— Ik zal hier wachten...

Marian verwijderde zich. Ze ging in 't dichtste van het bosch en daar zaten Robin Hood en verscheidene zijner mannen onder de boomen.

— Van waar komt gij nu, Marian? vroeg Robin. Het is gevaarlijk vandaag in het bosch te wandelen, voegde hij er bij.

— Ik heb met den koning gesproken. O, wees niet boos op mij! Maar ik moest het hem zeggen, welk onrecht er hier gepleegd is.

— Met den koning gesproken! En weet hij, wie gij zijt?

— Ik heb het hem gezegd; hij wenscht u te ontmoeten. Ge hebt een vrijgeleide. Er zal u geen leed geschieden.

— En zoudt ge dien verdrukker vertrouwen! riep kleine John uit.

— Ja, ik vertrouw op het koninklijk woord.

En Marian vertelde hoe ze tot den vorst had gesproken.

— Welnu, ik zal gaan! Misschien kan ik recht krijgen voor ons volk, sprak Robin.

— Dan vergezellen we u! besloot kleine John.

— Ja, ja! klonk het.

— Goed! zei Robin Hood.

De mannen droegen nog hun groen pak. Marian wees den weg.

Weldra zagen ze de voorname groep. Robin Hood stelde zijn mannen in twee rijen.

— Blijft nu hier! sprak hij. Ik ga alleen met Marian voor den koning.

Hij stapte verder, het hoofd fier opgeheven.

Hij boog maar knielde niet neer, zooals men toen veel voor een koning deed.

— Graaf van Huntingdon, zei de koning.

— Een Normandische heer zit op het kasteel van Huntingdon. Ik ben Robin Hood, de banne-ling.

— Ik wensch met u te spreken.

De koning kwam van zijn paard en wandelde met Robin Hood op en neer. En deze vertelde van al het onrecht, dat door den schout van Nottingham beschermd werd.

— Wilt gij mij met uw mannen vergezellen naar Nottingham? Ik schenk u allen vrijgeleide.

De schout zal zich verantwoorden, zei de koning.

— Goed! stemde Robin toe.

— Ik zal u en uw vrouw een paard bezorgen. Robin Hood deelde het voorstel aan zijn makkers mee.

— Is het geen list om ons gevangen te nemen en daar in een kerker op te sluiten en dan ter dood te brengen? vroeg kleine John.

— Ik vertrouw op het koninklijke woord.

— Een koning die heel zijn leven onrecht heeft gedaan. Maar we zijn niet bang. We nemen boog en pijlen mee...

— Natuurlijk...

— En als er verraad is kunnen we ons dood vechten!

Zoo vertrok het gezelschap. De hovelingen begrepen hun vorst niet. En te Nottingham keek men vreemd op. Robin Hood en zijn mannen, en de koning in hun midden... En 't nieuws liep rond, dat Robin Hood den vorst gevangen had genomen.

De schout hoorde dat; hij riep soldaten bijeen. Toen hij den stoet zag, schreeuwde hij:

— Robin Hood, misdadiger, geef u over!

— Houdt gij uw mond, zei de koning. Robin Hood is mijn vriend.

De schout wist niet wat hij hoorde. Het volk troepte samen. Op de markt stond een verhoog, waar men ter eere van den koning feesten had gegeven.

De koning verzocht Robin Hood en Marian met hem daarop te gaan.

— Schout, kom ook hier! gebod hij dan. Luister naar de beschuldigingen van Robin Hood en antwoord.

Met luide stem, dat de omstanders het konden hooren, kloeg Robin Hood den schout aan van oneerlijkheid en geweld. Hij had boeren uitgeperst, geld laten betalen door onschuldigen, hun bedreigend ze anders te betichten van kwaad.

— 't Is waar, 't is waar! riep men uit het volk.

— Zijn er nog aanklagers? vroeg de koning.

Burgers boden zich aan. Ze deelden mee dat de schout woekerhandel dreef, dat hij belastingen inde en die in zijn eigen zak stak in plaats van ze aan den koning te zenden en nog veel meer oneerlijks.

— Mag ik ook spreken? vroeg een vrouw.

— Ja, antwoordde de koning.

— Ik heb een zoon. Drie maal heeft de schout hem uit mijn huis laten halen zeggende, dat hij naar 't leger van den koning moest. Maar als ik geld gaf kon ik mijn jongen terug krijgen. Zoo heeft de schout me drie maal een zware som laten betalen.

Meer dan twee uren lang regende het klachten. Nu durfden de menschen spreken. En er waren geen Normandische heeren om den schout te verdedigen. Ze noemden hem een lafaard.

De schout moest bekennen dat hij oneerlijk had gehandeld.

— En ook mij hebt ge belogen! riep de koning uit. Ge wildet me wijs maken dat Robin Hood een ruwe baanstrooper was en ge wist heel goed dat hij graaf van Huntingdon heet en zijn vrouw barones Fitzwater. Ge zei mij, dat hij moorden pleegde en menigmaal kon hij u opknoopen, maar hij deed u geen leed. Gij hebt uw ambt op valsche wijze vervuld. En daarom veroordeel ik u ter dood!

De schout zonk op de knieën.

— O, genade, genade! kermde hij.

— Schonk gij genade aan uw slachtoffers? Hoe velen hebben om u geweend? vroeg de koning.

Maar hij boog zelf het hoofd. En wat had hij, de vorst gedaan? Verdiende hij niet dezelfde straf als de schout dien hij veroordeelde?

Marian trad nu naar voren.

— O, koning, ik vraag u om zijn leven, sprak ze. Ontneem hem zijn geroofd geld en laat het teruggeven aan hen, van wie hij het eischte. Doch dood den schout niet...

— Ik sta u uw verzoek toe, hernam de koning.

— O, dank, dank! prevelde de schout, die er reeds als een lijk uitzag, zoo bleek was hij.

De koning wenkte om stilte en toen riep hij

zoo luid hij kon:

— Ik herstel Robin Hood in zijn graafschap van Huntingdon, en zijn vrouw krijgt haar bezittingen terug! En er is kwijschelding van straffen aan alle bannelingen. Ik zal weer hoeven laten herbouwen.

Luid juichte het volk.

De Normandische heeren pruilden. Sommigen verweten den koning, dat hij zwak was. Hij liet hen gevangen nemen.

De vorst gaf een feestmaal voor Robin Hood en zijn mannen. Maar 's avonds trok hij zich terug in zijn kamer en daar weende de koning.

— O, wat is mijn leven geweest! kreunde hij. Wat al onrecht heb ik begaan!

Zijn geweten folterde hem.

Den volgenden dag werd het geld van den schout verdeeld onder zijn slachtoffers. Robin Hood trok met zijn mannen naar zijn kasteel. De Normandiër, die er genesteld was, wilde een hoogen toon aanslaan. Maar kleine John greep hem bij zijn nek en wierp hem buiten de poort.

— Gij zult allen bij mij of op het kasteel van mijn vrouw wonen, tot de hoeven herbouwd zijn, sprak Robin.

De koning voerde echter zijn mooie plannen niet uit. Hij kreeg tijding dat zijn zoon Robert of Kortbroek weer oproer wakte in Normandië. Hij spande zelfs met den Franschen koning samen.

De koning rende er heen. Maar over zee werd hij ziek. Hij hoorde dat de Fransche koning met hem spotte. En Willem kreeg weer een van zijn wilde vlagen. Hij besteedde zijn paard, voerde zijn leger aan en viel in 't gebied van den koning.

Hij scheen zijn wroeging vergeten te hebben want weer liet hij dorpen afbranden. En als waanzinnig van woede keek hij te paard naar de vlammen. Zijn ros trapte op vonken en sprong zoo heftig terzijde, dat de koning voorover viel, met het hoofd op een steen. Gewond bracht men hem in een klooster bij Rouaan en zes weken lag Willem er te sterven. Zijn heele leven kwam hem vóór den geest: onrecht, strijd, verdrukking, wraak, moord, brandstichting. O, wat kreeg hij het benauwd! Hij beval gevangenen te verlossen uit de kasteelen in Engeland en schonk groote sommen aan kerken en abdijen. Geen enkele van zijn zonen kwam hem bijstaan. De dienaren zelfs waren norsch. Zoc stierf de veroveraar, bijna eenzaam en verlaten.

Toen hij dood was vluchtten de dienaren weg. Ze vreesden Robert, den Kortbroek, die nu wel allen zou verwijderen, die vriendelijk geweest waren voor zijn vader. Een goede edelman, Herluin, zorgde toch voor zijn begrafenis. Eerst vochten de Kortbroek en de andere zoon, de Roode, om koning te worden. De Roode won het, en hij was al even slecht als zijn vader.

Robin Hood en Marian konden het niet houden op hun kasteel. De Normandische heeren kregen opnieuw de macht.

— We keeren terug naar het woud, zei Robin.

Veel zijner mannen waren er al vroeger terug gekeerd. Robin kwam met zijn vrouw in het Sherbosch. Hij blies op zijn hoorn. En daar verschenen zijn vrienden.

— Leve Robin Hood! juichten ze.

— Gezellen, wij komen weer bij u wonen, zei Robin.

Opnieuw kozen ze hem tot hoofdman. En het oude leven begon weer. De schout van Nottingham was naar een andere streek verhuisd. Zijn opvolger liet Robin Hood ongemoeid.

En koning Roode had nog altijd last met zijn broer Kortbroek en dacht niet aan het Noorden.

Eens was hij op jacht in het groote woud, geplant op de bezittingen der boeren. Een kolenbrander vond er 's morgens een doode met een pijl in de borst. Het was de Roode. De kolenbrander voerde hem op zijn kar naar een klooster en de Roode werd er begraven zonder staatsie.

— Robin Hood heeft hem neergeschoten! beweerden de Normandische heeren.

Maar dat was een leugen. Robin Hood was geen sluipmoordenaar. Een van de hovelingen moet zijn koning vermoord hebben. Neen er was

geen geluk voor het geslacht van Willem den veroveraar.

Robin Hood en Marian woonden nog jaren in 't woud. 't Gezang der vogelen was voor hen muziek. En de bloemen in 't gras vormden een prachtig tapijt. Waren er zalen zoo schoon als de statige dreven? De jaren gingen voorbij.

Marian stierf het eerst. En diep bedroefd legde Robin haar ter ruste onder een breedgetakten boom. Van toen af verouderde hij snel. Er kwamen diepe rimpels in zijn voorhoofd. Trouwe vrienden werden door den dood weggenomen. En ook voor Robin sloeg het uur. Hij lag op een leger van mos in een hut; roode Will en kleine John pasten hem op. En vader Tuck, een grijsaard nu, bad.

— Help me nog eens op, zei Robin. Geef me mijn boog... Ik wil nog een pijl schieten...

En hij spande al zijn krachten in. Door 't open raam loste hij de pijl, die in een boom drong..

— Mijn groet aan 't schoone woud, zei hij. Leg me weer neer... Begraaf mij naast Marian... Vrienden, ge zijt altijd zoo trouw geweest... We hebben nooit wreedheid gepleegd... God zal Engeland weer vrij maken op zijn tijd...

Kleine John en Will weenden. Vader Tuck zeggende den stervende. En kalm ging Robin Hood heen.

Op den dag der begrafenis blies John op den

hoorn van zijn meester. Hij ging schallend door de dreven. En er kwamen jongen en ouden, meest arme lieden, ook boeren uit 't ronde. Ze knielden neer toen Robin naast Marian ter ruste werd gelegd. En in de boomen zongen de vogelen.

Nog altijd wordt de geschiedenis van Robin Hood verteld.

De Normandiërs vermengden zich later met de Engelschen, maar veel Fransche woorden in de Engelsche taal herinneren nog aan dien tijd.

EINDE